

ved en saadan Fremgangsmaade kunne give Stødet til en Konkurserklæring som ellers kunde have været undgaaet. Disse Ulemper ved den gældende Ordning føles saa meget haardere, som den urimelige Længde af Forældelsesfristen efter vor Ret faktisk fjerner enhver bestemt Grænse for den Langmodighed, som Sælgeren af Konkurrencehensyn kan blive nødsaget til at udvise. Dertil kommer endelig, at en Bestemmelse som den foreslaaede for saa vidt er i Køberens egen Interesse, som Priserne for Kontant-Køb ellers for i nogen Maade at dække Rentetabet ville blive sat højere, saaledes at den Køber, der betaler ved Varens Levering, derigennem kommer til at betale for de andre Købere, der gøre Brug af den rentefri Henstand, som Sælgeren faktisk maa give. Det er ogsaa Kommissionen bekendt, at Sælgerne indenfor forskellige Brancher paa ikke faa Steder have formaaet uden Støtte i gældende Ret at faa gennemført det som en almindelig Regel, at Køberne svare Rente af Købesummen med 6 pCt. aarlig fra Forfaldsdagen. En Lovbestemmelse af det i Udkastet foreslaaede Indhold vil derfor gøre god Nytte ogsaa til Fjernelse af den Ulighed mellem de forskellige Kredse, som herefter er til Stede, saa vel som til Afskærelse af de nu ofte opstaaende Tvistigheder om, hvorvidt en Ret til Beregning af Rente er begrundet ved den mellem Parterne stedfindende Skik og Brug, ved Bemærkning paa Fakturaen etc.

Hvad angaar den Uoverensstemmelse, der ved Antagelsen af Udkastenes Bestemmelser vil blive mellem Lovgivningerne i de tre Lande paa dette Punkt, skal det bemærkes, at den ikke vil være af videre Betydning for Omsætningen mellem Landene, der kun i ringe Grad foregaar ved Afslutning af Køb, der ikke er Handelskøb. Det maa derhos ikke glemmes, at Forholdet i de tre Lande selv med en formel Overensstemmelse i Affattelsen af § 38 dog paa Grund af Forskellighederne

i de gældende Forældelsesregler i Realiteten vil stille sig forskelligt.

Hvad angaar Størrelsen af Renten ved disse Køb har man ikke ment at burde foreslaa den sat højere end til 5 pCt. aarlig, idet der næppe udelukkende kan tages Hensyn til, hvad Sælgeren, der maa undvære sin Kapital, derved i Almindelighed taber, men formentlig ogsaa bør ses hen til, hvad Køberen ved Forsinkelsen med Købesummens Betaling derved kan antages at indvinde.

Ved Indførelsen af den heromhandlede Bestemmelse om Rente af Købesummen maa der vel erkendes at ville fremkomme en i Forhold til vore øvrige obligationsretlige Regler enestaaende Bestemmelse for Løsørekøb. Men ligesom det ved Køb af faste Ejendomme meget sjældent vil forekomme, at der ikke er truffet Aftale mellem Parterne om Forrentning af Købesummen, jfr. ogsaa Lov om Tvangsauktioner 9. April 1891 § 22 i Slutn., saaledes maa det ogsaa erindres, at de Grunde, der ved Køb medføre Hyppigheden af Forsinkelser med Vederlagets Betaling, ikke gøre sig gældende med tilnærmelsesvis samme Styrke ved andre Obligationsforhold, i hvilken Henseende det er af Interesse at lægge Mærke til, at selve denne Forskel allerede bestod efter Romerrettens Regler, der hjemlede en legal Ret til Rente af Vederlagssummen ved Køb, men ikke ved andre obligationsretlige Retsforhold, saaledes navnlig ikke ved Leje. Udlejerens Krav paa Lejesummer nyder ogsaa efter gældende Ret i anden Henseende værdifulde Begunstigelser, som ikke ere tilstaaede Sælgerens Krav paa Købesummen.

I det Omfang, hvori Udkastet hjemler Sælgeren ret til Rente af Købesummen, vil det sikkert ogsaa findes naturligt at ophæve Bestemmelsen i L. 6. April 1855 § 3 om Forhøjelse af Renter fra den Dag, Fordringshaveren søger sin Ret.

Det fremgaar af Indholdet af § 38, at Paragrafen alene giver en Regel om